

Styrking av neste generasjon innovatører

En todelt tilnærming til utdanning i sosial innovasjon

Dr. Philippe Eiselein, Odisee University of Applied Sciences

Bram Oers, Odisee University of Applied Sciences

Dr. Dries Couckuyt, Odisee University of Applied Science

**Co-funded by
the European Union**

Medfinansiert av EU. De synspunktene og meningene som uttrykkes, er imidlertid bare forfatterens egne og gjenspeiler ikke nødvendigvis synspunktene og meningene til Den europeiske union eller Det europeiske forvaltningsorganet for utdanning og kultur (EACEA). Verken EU eller EACEA kan holdes ansvarlig for dem.

Denne rapporten er publisert med økonomisk støtte fra Europakommisjonen (EACEA). Informasjonen i denne publikasjonen er forfatterens egen og gjenspeiler ikke nødvendigvis Europakommisjonens offisielle oppfatning.

Tilskuddsavtale	Erasmus+ INNO-Blueprint engangsbeløp
Prosjekt	101111846 – ESIC
Prosjekttittel	Allianse som fremmer kompetanseutvikling for sosialøkonomi – European Social Innovation Campus
Leveranse	D2.2 Kompetanseinformasjonsrapport
Formidlingsnivå	Offentlig

Redaktører: Philippe Eiselein, Bram Oers, Dries Couckuyt

Siste revisjon: 22. august 2025

<https://socialinnovationcampus.eu/>

Innledning

Ved å bli med i pakten for ferdigheter innen nærhet og sosialøkonomi bidrar European Social Innovation Campus (ESIC) til utfordringen med å heve kompetansen for og omskolere 5 % av arbeidsstyrken og gründerne i sektoren hvert år for å takle den grønne og digitale omstillingen i sosialøkonomien ved å styrke kapasiteten til sosial innovasjon.

Alliansen samler høyere utdanning og yrkesopplæring, sosialøkonomiske organisasjoner og bedrifter fra flere europeiske land samt aktører på europeisk nivå.

Ved å trekke på evidens angående kompetansebehovene i forskjellige yrkesprofiler styrker Alliansen tilbudet av nye ferdigheter og får bukt med kompetansegap ved å lage en ny, generell kjernedel i læreplanen for sosialøkonomi og læreplaner for forskjellige EQF-nivåer.

Alliansen utformer og leverer transnasjonalt utdannings- og opplæringsinnhold samt medproduserer undervisnings- og opplæringsmetoder for rask opptak av innholdet på regionalt og lokalt nivå og for nye yrkesprofiler.

I tillegg vil prosjektet etablere et sterkt kommunikasjons- og formidlingsnettverk, fremme den sosialøkonomiske sektoren som et karrierevalg og støtte utviklingen av initiativfølelse og entreprenørskapstankegang i EU.

Sammendrag

Etter hvert som globale utfordringer blir mer komplekse og presserende, må utdanningens rolle, spesielt bedriftsøkonomisk og høyere utdanning, utvikle seg. Det er ikke lenger nok å forberede studentene bare på effektivitet og konkurranse. Morgendagens ledere må være rustet til å forstå usikkerhet, lede på tvers av sektorer og fremme positiv sosial endring. Denne todelte, praksisorienterte rapportserien utforsker hvordan utdanningsinstitusjoner og støtteøkosystemer kan møte denne utfordringen. Rapportene er basert på grundig forskning og innsikt fra den virkelige verden, og tilbyr praktiske rammeverk for å utvikle den kompetanse og de pedagogiske strategier og organisatoriske endringer som trengs for å integrere sosial innovasjon i læringsmiljøer. Den første rapporten, «Framtidsklar kompetanse for sosial innovasjon», presenterer et pragmatisk kompetanserammeverk for å veilede professorer, investorer og programutviklere i hvordan de kan dyrke fram den kompetansen som er mest kritisk for innovatører. Den andre rapporten, «Virkningsfull omforming av den bedriftsøkonomiske utdanningen», undersøker hvordan handelshøyskoler kan oppdatere pedagogikken sin, overvinne institusjonell treghet og mer aktivt støtte sosial innovasjon gjennom erfaringsbasert og formålsdrevet utdanning. Sammen fungerer denne innsikten som en oppfordring til handling for professorer, programledere og økosystemaktører som ønsker å forberede neste generasjon, ikke bare på suksess, men på signifikans.

Viktige erfaringer:

- Utdanning i sosial innovasjon krever både kjernekompetanse (tverrgående) og kontekstuell kompetanse (spesialisert).
- Ny pedagogikk (fra hackatoner til levende laboratorier) er nøkkelen til å levere denne læringen.
- Institusjoner må overvinne intern ubøyelighet og støtte fakultetets eksperimentering for å muliggjøre endring.

Stikkord: Utdanning i sosial innovasjon, kompetanse, transformerende pedagogikk, økosystemlæring, institusjonell endring

Innholdsfortegnelse

1. Utruste sosiale innovatører

Nøkkelkompetanse for en bærekraftig fremtid	1
Sammendrag	1
Innledning	1
Oversikt over nødvendig kompetanse	2
Todelt kompetanserammeverk	3
Refleksjoner	5

2. Virkningsfull omforming av den bedriftsøkonomiske utdanningen: Pedagogikk for sosial innovasjon

Sammendrag	7
Innledning	7
Pedagogikk for sosial innovasjon	8
Institusjonelle barrierer	10
Strengt perspektiver	11
Ineffektiv drift av fakulteter	11
Refleksjoner	11

1. Utruste sosiale innovatører

Nøkkelkompetanse for en bærekraftig fremtid

Sammendrag

I en verden i rask endring preget av klimaendringer, ulikhet og sosiale utfordringer har behovet for sosial innovasjon aldri vært større. Likevel sliter mange sosiale entreprenører og innovatører med å utvikle de ferdighetene som trengs for å skape en varig påvirkning. Denne praktiske rapporten destillerer innsikt fra over 150 akademiske artikler til en konsis og handlingsfokustert veiledning for professorer, politiske rådgivere og utviklere av innovasjonsøkosystemer. Rapporten identifiserer den nøkkelkompetansen som trengs for vellykket sosial innovasjon, organisert i tverrfaglig kompetanse (f.eks. samarbeid, læringsfleksibilitet og bærekraftsbevissthet) og spesialisert kompetanse (f.eks. lederskap, drift, digital kapasitet og innovasjon). Denne kompetansen blir stadig viktigere for høyere utdanningsinstitusjoner som har som mål å ruste studentene sine og samfunnet for øvrig med verktøy for å bygge løsninger for en bærekraftig og inkluderende framtid. Selv om denne rapporten er forankret i akademisk evidens, fokuserer den på praktiske erfaringer, forslag til læreplaner og kapasitetsbyggende innsikt for dem som utformer utdanning, opplæring og politiske tiltak innen sosial innovasjon.

Innledning

Over hele Europa og andre steder er de stadig flere som samler seg bak ideen om at det å løse dagens komplekse samfunnsutfordringer krever mer enn tekniske løsninger. Det krever en ny generasjon av dyktige og verdidrevne innovatører som kan stimulere til endring mellom sektorer og fagområder. Sosiale innovatører, enten de er gründere, professorer, tjenestemenn eller samfunnsledere, leder an dette arbeidet. Men mange opplever at de er for dårlig forberedt, spesielt når det gjelder å forstå usikkerhet, håndtere partnerskap og skalere gjennomslagskraft. Tross en eksplosjon av programmer innen sosialt entreprenørskap og bærekraft de siste tiårene mangler det fortsatt klarhet om hvilken kompetanse som virkelig trengs, og hvordan utdanningsinstitusjoner kan utstyre folk med dem. Denne rapporten fyller dette tomrommet. Snarere enn å tilby en teoretisk modell eller en akademisk analyse gir den en praktisk og tilgjengelig oversikt over nøkkelkompetanse som vokser fram som essensiell for sosiale innovatører. Den bygger på omfattende dokumentasjon og

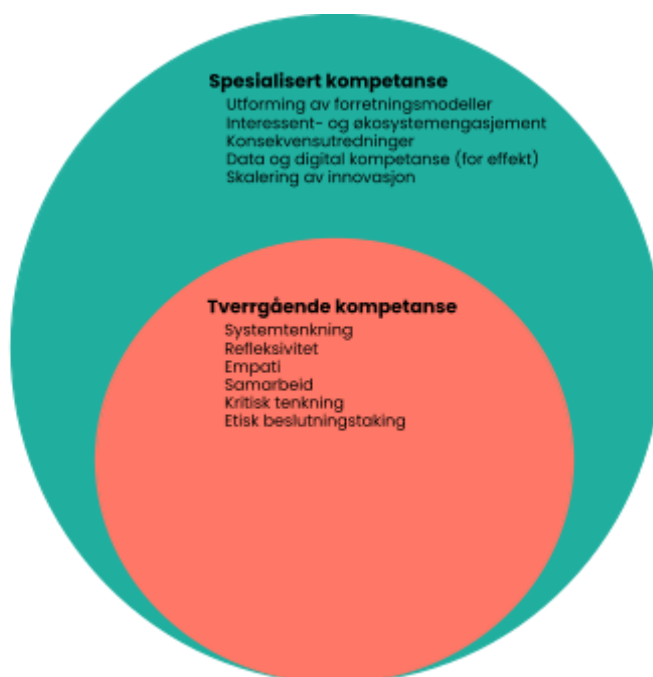
ekspertvalidering, men er utformet for praktikere, professorer og politiske rådgivere som bygger læreplaner, utformer opplæringsprogrammer eller former støttesystemer for innovatører.

Oversikt over nødvendig kompetanse

Mange framtidige innovatører eller sosiale innovatører står overfor en bratt læringskurve. Enten de lanserer et sosialt foretagende, utvikler en ny tjeneste i en ideell organisasjon eller tester nye metoder i lokalforvaltningen, er utfordringene bemerkelsesverdig like: å jobbe mellom sektorer, tilpasse seg usikkerhet og finne bærekraftige måter å utrette noe på. Dette betyr at sosiale innovatører trenger en bred kombinasjon av kompetanse, ikke bare innen entreprenørskap eller bærekraft, men også innen lederskap, kommunikasjon, digital kompetanse og systemtenkning. Likevel er dette ofte ujevnt utviklet – hvis det er utviklet i det hele tatt. Noen opplæringsprogrammer legger stor vekt på verdier eller forretningsmodeller, men forsømmer operasjonell kunnskap. Andre vektlegger kreativitet og idéutvikling, men overser samarbeid og økosystembygging. For å løse dette er det nyttig å gruppere kompetanse i to hovedkategorier:

- **Tverrgående kompetanse:** Dette er grunnleggende ferdigheter som gjelder på tvers av de fleste roller og kontekster, som samarbeid, kritisk tenkning og digital kompetanse. De danner grunnlaget for effektiv deltakelse i enhver innovasjonsprosess.
- **Spesialisert kompetanse:** Disse omfatter mer rollespesifikke ferdigheter, for eksempel lede et team, utforme innovative løsninger, styre driften eller håndtere økonomien. Selv om ikke alle innovatører trenger alle disse, er de viktige når man skalerer effekt eller holder på med et initiativ over tid.

Det er viktig at denne kompetansen ikke bare er teknisk. Mange omfatter holdninger og tenkemåter, som robusthet, nysgjerrighet eller en vilje til å forstå tvetydighet. De er også dypt tverrfaglige, går på tvers av sektorer og krever at enkeltpersoner lærer like mye av praksis som av teori. Ved å forstå og utvikle denne kompetansen mer bevisst kan utdanningsinstitusjoner, støtteprogrammer og finansieringskilder sikre at sosiale innovatører ikke bare er idealistiske, men også klare og i stand til å drive meningsfull og varig endring.

Figur 1. Todelt kompetanserammeverk for sosial innovasjon. Kjernekompetanse (tverrgående) og rolleavhengig kompetanse (spesialisert) for å utvikle formålsbaserte innovatører.

Todelt kompetanserammeverk

For å utforme effektive opplærings-, læreplan- eller kapasitetsbyggingsprogrammer er det nyttig å skille mellom to viktige typer kompetanse som enten gjelder for alle roller eller er mer rollespesifikke eller situasjonsbestemte. Tverrgående kompetanse representerer grunnleggende ferdigheter som enhver sosial innovatør trenger, uavhengig av rolle eller organisasjon. De er overførbare, bredt anvendelige og ofte byggesteinene for mer spesialisert utvikling. Vi plasserte dem i følgende undergrupper:

- **Samarbeid og kommunikasjon**
 Samarbeide med forskjellige interessenter på tvers av sektorer og kulturer, med bruk av både tydelig kommunikasjon og aktiv lytting.
- **Kritisk tenkning og læringsevne**
 Refleksjon, analyse, tilpasning; spesielt når man navigerer i komplekse eller usikre miljøer.
- **Bærekraftsbevissthet**
 Forstå de miljømessige og sosiale utfordringene som står på spill, og integrere langsiktig tenkning i handling.

- **Digital kompetanse**
Bruke digitale verktøy på en trygg måte for drift, oppsøkende virksomhet og innovasjon, med alt fra regneark til sosiale medier og KI.
- **Økosystembygging**
Utvikle nettverk, allianser og interessentkoalisjoner som opprettholder og forsterker effekten.
- **Personlig kompetanse** (egenomsorg, etikk, selvfølelse)

Disse ferdighetene hjelper innovatører med å holde seg jordnære, informerte og robuste, uavhengig av om de nettopp har startet eller skalert et prosjekt. Det andre settet er spesialisert kompetanse, som vanligvis avhenger av den spesifikke rollen, stadiet eller sektoren innovatøren opererer i. Ingen trenger alle, men alle team trenger de fleste av dem. Denne kompetansen er ikke bare teknisk, men er dypt knyttet til utførelse i den virkelige verden, noe som ofte læres gjennom handling og forbedres over tid. Disse er plassert i følgende undergrupper:

- **Lederskap og personalledelse**
Inspirere andre, lede team og samkjøre innsatsen bak et felles mål.
- **Innovasjons- og designferdigheter**
Omsette ideer til testbare prototyper og skalerbare løsninger gjennom kreativitet og eksperimentering.
- **Ledelse, operative og økonomiske ferdigheter**
Administrere budsjetter, logistikk, regelverksoverholdelse eller daglig levering i et miljø med begrensede ressurser.
- **Gründertankegang**
Oppdage muligheter, bygge partnerskap og ta strategiske beslutninger under usikkerhet.

Det er viktig å vurdere å tilby en modulær læringsstruktur når man underviser i disse typene kompetanse. Det kan hjelpe studentene med å identifisere sine primære sterke sider og deretter tilpasse utviklingsløpet sitt ved å legge til målrettede ferdigheter basert på sin rolle eller ambisjon (f.eks. grunnlegger, tilrettelegger, beslutningstaker osv.).

Refleksjoner

Etter hvert som interessen for sosial innovasjon vokser, lanserer mange (anvendte) universiteter, opplæringsinstitusjoner, inkubatorer og offentlige etater programmer for å støtte innovatører. Uten en klar forståelse av hvilken kompetanse som trengs, og hvordan den varierer mellom roller, risikerer disse programmene likevel å bli fragmenterte, overfladiske eller frakoblet praksis. Det todelte rammeverket som er skissert ovenfor, gir et praktisk grunnlag for dem som utformer utdannings-, opplærings- eller kapasitetsbyggingsinitiativer. I stedet for å oppfinne hjulet på nytt hjelper det aktørene med å fokusere på de riktige byggeklossene: tverrfaglig kompetanse som utgangspunkt og spesialisert kompetanse skreddersydd til studentenes mål.

For høyere utdanningsinstitusjoner betyr dette å tenke nytt om læreplaner for å sikre at studentene ikke bare undervises i teori, men også er utstyrt med praktiske, etiske og fleksible ferdigheter. Det betyr også å bevege seg utover statiske klasseromsmodeller til mer erfaringsbaserte og tverrfaglige metoder, deriblant virkelige prosjekter, økosystemengasjement og reflekterende praksis. For inkubatorer og støtteorganisasjoner understreker rammeverket hvor viktig det er å kartlegge kompetanse over tid. Støtte i tidlig fase kan fokusere på selvinnsikt, systemtenkning og historiefortelling. Senere støtte kan dreie seg om driftsstrategi, teambygging eller økonomisk robusthet. For beslutningstakere og investorer er implikasjonen at kapasitetsbyggingen må være flerdimensjonal. Det er ikke nok å finansiere innovasjonsprosjekter; menneskene bak dem trenger jevnlig støtte til læring, tilpasning og vekst. Investering i ferdigheter, spesielt livslange, digitale og økosystembaserte ferdigheter, kan gi mer varig effekt på alle områder. For sosiale innovatører selv gir rammeverket til slutt et nyttig verktøy for selv vurdering og utviklingsplanlegging. Å forstå hvilken kompetanse som allerede er sterk, og hvilken som må styrkes (enten personlig eller gjennom partnerskap), er nøkkelen til bærekraftig vekst.

Basert på den innsikten og det rammeverket som presenteres i denne rapporten, har følgende anbefalinger som mål å støtte de som utvikler og leverer utdannings- og støtteprogrammer for sosial innovasjon: i) Bygge modulære, kompetansebaserte læringsløp. Unngå universelle læreplaner. Design fleksible, modulære programmer som lar elevene utvikle tverrfaglige ferdigheter først, og deretter spesialisere seg

basert på deres rolle eller karrieremål; ii) Integrer tverrfaglige erfaringer fra den virkelige verden ved å bruke levende eksempler, sosiale laboratorier, tjenestelæring og partnerskap med sosiale foretak eller offentlige aktører. Læring må skje i de samme uoversiktlige, tverrsektorielle miljøene der sosial innovasjon finner sted; iii) Bruk kompetansevurderinger og teamkartlegging for å oppmuntre elevene til å reflektere over sine sterke sider og utviklingsområder. Støtt team, slik at de kan kartlegge sin samlede kompetanse og identifisere hull som skal fylles gjennom opplæring eller rekruttering, iv) Lær opp instruktører, for eksempel professorer, veiledere og programkoordinatorer som utvilsomt ofte mangler støtte til å undervise effektivt i sosial innovasjon. Invester i fakultetsutvikling, utveksling mellom fagfeller og praksisfellesskap. Til slutt: v) Design sammen med interessenter! Innovative og viktige ferdigheter kan bare læres hvis de tilbys på en innovativ måte, noe som krever høyere nivåer av engasjement og styrking for elever, sosiale entreprenører, investorer og samfunnsaktører i utformingen og gjennomgangen av programmer. Dette sikrer relevans, eierskap og kontinuerlig forbedring.

Etter hvert som verden står overfor stadig mer komplekse sosiale og miljømessige utfordringer, trenger vi mer enn gode intensjoner; vi trenger velutstyrte innovatører som kan omsette visjon til handling. Vårt todelte rammeverk bidrar til dette og tilbyr to hovedbudskap: for det første at grunnleggende (tverrgående) kompetanse, som samarbeid, læringsfleksibilitet og bærekraftsbevissthet, er avgjørende for alle involverte i sosial innovasjon. For det andre at spesialisert kompetanse som lederskap, innovasjonsledelse og operasjonell gjennomføring må dyrkes basert på rolle, kontekst og utviklingsstadium. Når man ser framover, kan dette rammeverket tjene som et utgangspunkt for å gjennomgå læreplaner, utforme opplæringsprogrammer eller strukturere veilednings- og støttetjenester. Det kan også hjelpe elever og team med å vurdere hvor de er i dag, og hvilke ferdigheter de fortsatt trenger å bygge. Med den rette kompetansen på plass kan vi gi neste generasjon av sosiale innovatører muligheten til ikke bare å drømme om en bedre framtid, men å bygge den.

2. Virkningsfull omforming av den bedriftsøkonomiske utdanningen: Pedagogikk for sosial innovasjon

Sammendrag

Dagens utfordringer i næringslivet er ikke lenger begrenset til å maksimere aksjonærverdien; de innebærer å forstå miljørisiko, spørsmål knyttet til sosial rettferdighet og systemisk usikkerhet. Den neste generasjonen av bedriftsledere vil trenge et helt annet sett med ferdigheter for å trives og skape meningsfull påvirkning. Basert på tverreuropeisk innsikt utforsket vi hvordan handelshøyskoler og opplæringsprogrammer kunne revurdere sin rolle i samfunnet ved å utstyre studentene med den riktige kompetansen og de riktige læringsopplevelsene for å lede sosial innovasjon. Basert på et omfattende sett med intervjuer med professorer, innovatører og økosystemaktører i ni europeiske land identifiserer den sentrale temaer rundt ikke bare den kjernekompetansen som trengs for sosial innovasjon i næringslivet, men også ny pedagogikk som går utover forelesninger til læring i den virkelige verden. Denne veiledningen er utformet for ledere ved handelshøyskoler, læreplanutviklere og opplæringsteam i bedrifter, og tilbyr praktiske anbefalinger for bedre å tilpasse den bedriftsøkonomiske utdanningen til realitetene i en verden i endring, og for å forberede framtidige ledere som kan lede næringslivet som en kraft for det gode.

Innledning

Den bedriftsøkonomiske utdanningen har nådd et vendepunkt. Verden over ser selskaper, myndigheter og sivilsamfunnet hen til neste generasjon ledere for å hjelpe dem med å løse problemer som går langt utover økonomisk utvikling: klimastabilitet, ulikhet, sosial samhörighet og etisk styring. Men selv om handelshøyskoler har begynt å integrere temaer som bærekraft og etikk, klarer mange programmer fortsatt ikke å forberede studentene på å forstå de komplekse realitetene som gjelder sosial innovasjon. Kjernedelen av læreplanen fokuserer ofte på planlegging, analyse og konkurranse, mens det innovatører virkelig trenger, er fleksibilitet, samarbeid, systemtenkning og en klar følelse av å ha et formål. Samtidig står mange fakultetsmedlemmer og institusjoner overfor reelle begrensninger: isolerte avdelinger, strenge strukturer eller mangel på klarhet i hvordan man skal lære bort disse nye formene for lederskap. Tross sterke intensjoner er arbeidet med å integrere sosial

innovasjon i den bedriftsøkonomiske utdanningen ofte fragmentert, underfinansiert eller marginalisert. Denne rapporten svarer på disse utfordringene. Den bygger på mange titalls dyptgående samtaler med professorer og praktikere over hele Europa for å formidle et klart budskap: Hvis handelshøyskoler ønsker å forbli relevante, må de revurdere hva de underviser i, hvordan de underviser i det, og hvorfor det er viktig. Det følgende er en praktisk veiledning, utformet for dekaner, programdirektører og utdanningsinnovatører, om hvordan man bygger en framtidssikker bedriftsøkonomisk utdanning som gir studentene mulighet til å lede med formål, fremme innovasjon og bygge en bedre verden.

Pedagogikk for sosial innovasjon

Å forberede studentene på sosial innovasjon krever mer enn å legge til noen få valgfag. Det krever en endring i hvordan vi forholder oss til undervisning og læring. Tradisjonelle metoder, forelesninger, kasusstudier, isolerte emner osv. er ofte dårlig egnet til å hjelpe elever med å håndtere kompleksitet og systemiske endringer i den virkelige verden. Over hele Europa beveger banebrytende professorer seg vekk fra kunnskapsoverføring og over til transformerende læring. Disse nye metodene kombinerer teori med levd erfaring, involverer samfunnsaktører og skaper rom for personlig refleksjon, usikkerhet og eksperimentering. Den mest lovende pedagogikken deler tre hovedtrekk:

- **Erfaringsbasert**
Studentene engasjerer seg i problemløsning i den virkelige verden med partnere fra offentlig, privat eller sosial sektor. Læring skjer ved å gjøre, feile og reflektere.
- **Tverrfaglig**
Utfordringer som ulikhet eller klimaendringer passer ikke inn i én akademisk boks. Vellykkede programmer bryter ned barrierer mellom fakulteter og bringer sammen forskjellige perspektiver.
- **Reflekterende og verdibasert**
Sosial innovasjon handler ikke bare om å løse problemer; det handler om å avklare formål, undersøke antakelser og foreta etiske valg under press.

Professorer rapporterer også at studentene føler seg mer engasjerte, motiverte og myndiggjorte når disse metodene brukes. Men å integrere dem i vanlige læreplaner er fortsatt en utfordring, og det krever endringer ikke bare i undervisningsstil, men også i organisasjonskultur og støttestrukturer. Over hele Europa eksperimenterer et økende

antall handelshøyskoler og innovasjonssentre med nye formater for å undervise i sosial innovasjon på måter som er engasjerende, meningsfulle og systemisk velfunderte. Selv om det ikke finnes noen universalmodell, er det flere inspirerende metoder som skiller seg ut.

For eksempel er laboratorier for sosial innovasjon steder der studenter jobber i små team for å takle virkelige samfunnsutfordringer presentert av lokale kommuner, frivillige organisasjoner eller bedrifter. Disse laboratoriene inkluderer ofte feltarbeid, prototyping og offentlige tilbakemeldingssløyer. Målet er ikke bare å skape løsninger, men å lære gjennom medskapning og usikkerhet. Et annet eksempel går under navnet «utfordringsbasert læring». I stedet for å starte med forelesninger er kursene organisert rundt komplekse, åpne spørsmål (f.eks. «Hvordan kan vi redusere digital ekskludering blant ungdom i byer?»). Kunnskap bygges opp når studentene forsker, konsulterer interessenter og tester ideer iterativt. Levende laboratorier eller samfunnsbasert læring representerer noen programmer som integrerer studenter direkte i pågående samfunnsinitiativer eller urbane innovasjonsprosjekter. Disse partnerskapene gir studentene praktisk erfaring samtidig som de skaper reell verdi for underbetjente grupper, og det gir dem en dypere forståelse av endringer på systemnivå. To eksempler til kalles integrert refleksjonspraksis og hackaton. Den første typen eksempel representerer programmer som integrerer veiledet selvrefleksjon, dagbokføring, veiledning fra fagfeller og etiske diskusjoner i læreplanen. Dette styrker ikke bare den emosjonelle intelligensen og formålsorienteringen, men også studentenes evne til å forstå tvetydighet og verdipenninger. Det andre er der studenter fra bedriftsøkonomi, design, ingeniørfag og samfunnsvitenskap slår seg sammen i korte, intense samarbeidsformater. Disse bryter ned siloer, fremmer kreativ tenkning og simulerer den typen dynamikk mellom flere aktører som finnes i sosialt innovasjonsarbeid i den virkelige verden.

Disse metodene kan videre vurderes fra «enklere å implementere» til «mer komplekse/systemiske å implementere». Dette kan bidra til å forutse utviklingen av dybde, ressursbehov og nødvendige institusjonelle endringer. Hackatoner er relativt enkle å organisere på kort sikt og krever minimale endringer i læreplanen, samtidig som de oppmuntrer til tverrfaglig samarbeid. Utfordringsbasert læring kan integreres i eksisterende kurs, samtidig som den ytterligere oppmuntrer til utforskning og problemløsning. Dette krever allerede en mer moderat planlegging og tilrettelegging. Ett nivå «høyere» ville kreve integrert refleksjonspraksis, som gir dybde til eksisterende læringsmetoder, men trenger instruerte tilretteleggere og tid til refleksjon. Foreløpig er disse metodene relativt «interne». Den neste metoden innebærer partnerskap med

(lokale) organisasjoner fra økosystemet, og krever dermed mer samordning og samkjøring med samfunnets behov. En metode for læring basert på samfunnstjeneste tilbyr virkelighetsnær effekt og studentengasjement, men begynner å legge mer vekt på læreren. Til slutt krever levende laboratorier eller laboratorier for sosial innovasjon mest institusjonell støtte, fleksibilitet, kulturendring, langsiktige partnerskap og systematisk tenkning. Men det kan også gjøre det mulig for studenter å bli integrert i pågående by- eller nærmiljøprosjekter, der det er høy sannsynlighet for å utvikle sosial påvirkning, siden studentene blir fordypet i og samarbeider med interessenter om løsninger. Men dette er selvsagt det mest komplekse å håndtere. Figuren nedenfor (figur 2) viser en oversikt over disse eksemplene.

Figur 2. Fra metoder som er enklere å implementere (på grunnleggende nivå), til metoder som er mer komplekse å implementere (på toppnivå), til pedagogikk i sosial innovasjon.

Institusjonelle barrierer

Selv om mange professorer er ivrige etter å ta i bruk nye metoder, møter de ofte strukturell og kulturell motstand. Utdanning i sosial innovasjon utfordrer handelshøyskolenes tradisjonelle rolle, og det kan skape friksjon på flere nivåer. To vanlige problemer er på den ene siden spørsmålet om strenge perspektiver eller visjoner, og på den andre siden ineffektiv drift av fakultetet. Vær oppmerksom på at disse barrierene ikke er uoverstigelige, men å håndtere dem krever lederskap, samordning og strategisk forpliktelse fra høyeste nivå i hele institusjonen.

Strengt perspektiver

Standardiserte kursstrukturer, stramt læringsutbytte og strenge akkrediteringsregler kan gi lite rom for eksperimentering, tverrfaglighet eller åpen læring. Videre ser noen skoler fortsatt på sosial innovasjon som perifert, et «tillegg» til kjernedelen av læreplanen i bedriftsøkonomi. Det kan være frykt for at fokus på formålsbasert utdanning vil svekke den akademiske troverdigheten eller appellen til næringslivet.

Ineffektiv drift av fakulteter

Samarbeid mellom fakulteter er vanskelig når resultatmålinger, budsjetter og undervisningsbelastning holdes atskilt. Instruktører som er interessert i innovasjon, jobber ofte isolert. Videre kan fakultetsmedlemmer mangle institusjonell støtte eller anerkjennelse for å investere i ny pedagogikk. Forskningspublikasjoner prioriteres ofte framfor påvirkning av undervisningen eller samfunnsengasjement. For å gjøre vondt verre krever det betydelig innsats å utvikle partnerskap, sette opp sosiale laboratorier eller organisere erfaringsmoduler. Uten dedikert tid, finansiering eller administrativ støtte stopper selv velmenende programmer opp.

Refleksjoner

For å integrere sosial innovasjon på en meningsfull måte i den bedriftsøkonomiske utdanningen kan skoler og programledere ta flere strategiske skritt. Følgende anbefalinger er basert på faktisk praksis observert i europeiske institusjoner:

1. Start i det små og strategisk

Prøv ut en modul, et studio eller et laboratorium for sosial innovasjon i et eksisterende kurs. Ikke vent på en fullstendig læreplanreform; bruk små seire til å bygge intern framdrift.

2. Stimuler til pedagogisk eksperimentering på fakultetet

Tilby undervisningsstipender, frigjør tid eller gi anerkjennelse for fakultetet som utvikler nye læringsformater. Feir suksesshistorier internt for å endre kulturen. Dette innebærer også å bryte ned siloer ved å danne uformelle arbeidsgrupper eller samundervisningsordninger mellom avdelinger. Sosial innovasjon trives med tverrfaglig friksjon.

3. Engasjer økosystemet

Trekk inn sosiale entreprenører, frivillige organisasjoner, offentlige tjenestemenn og studenter i medskapning av læringsopplevelser. Dette bygger troverdighet, relevans og langsiktig oppslutning. Oppfordre dem til å tenke videre enn eksamener. Bruk reflekterende dagbøker, fagfellevurderinger, tilbakemeldinger fra økosystemer eller prototypepresentasjoner for å evaluere både tenkemåte og praktisk anvendelse.

Handelshøyskoler har en mulighet og et ansvar for å utvikle seg, og det haster. I en verden som står overfor overlappende kriser, må framtidige ledere kunne forstå kompleksitet, handle etisk, samarbeide over landegrenser og lede innovasjon med et formål. Denne rapporten har skissert hvordan den bedriftsøkonomiske utdanningen kan løse denne utfordringen. Ikke gjennom teoretiske tillegg eller valgfag, men ved å tenke nytt om selve måten vi underviser på: med vekt på erfaringsbasert, tverrfaglig og reflekterende pedagogikk som speiler de virkelige forholdene for sosial innovasjon. Selv om institusjonell treghet er noe reelt, er det mulig med endring, og det skjer allerede i banebrytende programmer over hele Europa. Ved å starte i det små, samkjøre insentiver og bygge støttende fellesskap kan handelshøyskoler frigjøre kreativiteten og lederskapet til både professorer og studenter.